

POSTANOWIENIE

20 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Pawłyszcz (przewodniczący)

SSN Piotr Telusiewicz (sprawozdawca)

SSN Kamil Zaradkiewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 20 sierpnia 2025 r. w Warszawie
skargi kasacyjnej A. S., K. D. i A. D.

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 22 czerwca 2022 r., I ACa 1245/20,
w sprawach z powództwa Banku spółki akcyjnej w W.

przeciwko A. S.

o zapłatę

oraz z powództwa Banku spółki akcyjnej w W.

przeciwko K. D. i A. D.

o zapłatę,

I. odrzuca skargę kasacyjną;

**II. zasądza od A. S. na rzecz Banku spółki akcyjnej w W. 5400
(pięć tysięcy czterysta) złotych kosztów postępowania
kasacyjnego;**

**III. nie obciąża K. D. i A. D. kosztami postępowania
kasacyjnego.**

Piotr Telusiewicz

Dariusz Pawłyszcz

Kamil Zaradkiewicz

UZASADNIENIE

Bank spółka akcyjna w W. wniósł o zasądzenie od A. S. kwoty 115 575,43
CHF wraz z odsetkami ustawowymi od 15 września 2016 r. do dnia zapłaty tytułem

zwrotu wykorzystanego kredytu denominowanego CHF w związku z wypowiedzeniem umów kredytowych nr [...] i nr [...]1 na skutek zaniechania spłaty rat kredytowych przez pozwanego.

Bank spółka akcyjna w W. wniósł o zasądzenie solidarnie od K. D. i A. D. kwoty 115 575,43 CHF wraz z odsetkami ustawowymi od 15 września 2016 r. do dnia zapłaty jako dłużników rzeczowych, uprawnionych z tytułu spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu, obciążonego hipotekami zabezpieczającymi wierzytelności z tytułu umów kredytowych nr [...]1 i [...], zawartych przez A. S.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym 13 grudnia 2016 r., Sąd Okręgowy we Wrocławiu, nakazał K. D. i A. D., aby zapłacili na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem.

Postanowieniem z 22 marca 2018 r., Sąd Okręgowy we Wrocławiu, połączył obie powyższe sprawy do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

W piśmie procesowym z 9 grudnia 2019 r. powód zmienił żądanie pozwu przeciwko A. S., uzupełniając dotychczasowe żądanie główne o ewentualne żądanie zasądzenia 229 172,62 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 10 grudnia 2019 r.

Wyrokiem z 10 lipca 2020 r. w połączonych sprawach Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił powództwo przeciwko A. S. (pkt I), uchylił zaskarżony nakaz zapłaty oraz oddalił powództwo przeciwko A. D. i K. D. (pkt II) i orzekł o kosztach postępowania (pkt III i IV).

Wyrokiem z 22 czerwca 2022 r., Sąd Apelacyjny we Wrocławiu na skutek apelacji powoda zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że: w pkt I zasądził od A. S. na rzecz powoda kwotę 114 876,56 CHF z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 15 września 2016 r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo główne w pozostałej części i ewentualne w całości i zasądził od pozwanego na rzecz powoda koszty procesu; w pkt II uchylił nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu w postępowaniu nakazowym 13 grudnia 2016 r. i zasądził od K. D. i A. D. solidarnie na rzecz powoda kwotę 114 876,56 CHF z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 15 września 2016 r. do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem, że zapłata dokonana przez jednego z pozwanych zwalnia pozostałych oraz z ograniczeniem

odpowiedzialności K. D. i A. D. do przysługującego im spółdzielczego własnościowego prawa do oznaczonego lokalu oraz oddalił powództwo w pozostałej części; w pkt III nie obciążył K. D. i A. D. kosztami procesu; uchylił pkt IV (pkt 1); oddalił apelację w pozostałej części (pkt 2); orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego (pkt 3, 4).

Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wywiedli pozwani, zaskarżając ten wyrok w części obejmującej pkt 1, 3 i 4. Skarżący podnieśli zarzuty naruszenia prawa materialnego, tj. art. 6 k.c., art. 58 § 2 k.c., art. 65 § 1 i 2 k.c., art. 353¹ k.c., art. 385 § 2 k.c., art. 385¹ § 1 i 2 k.c., art. 69 ust. 1 i 2 pkt 2 i 4a ustawy – prawo bankowe oraz art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 2, art. 5, art. 5 i 6 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich z dnia 5 kwietnia 1993 r. (Dz.Urz.U.E.L Nr 95, str. 29). Wnieśli o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę powód wniósł o jej odrzucenie jako nienależycie opłaconej, ewentualnie oddalenie, a także o zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według art. 398 § 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać: oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części (pkt 1); przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (pkt 2); wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żadanego uchylenia i zmiany (pkt 3). W przepisie tym zawarto katalog wymagań konstrukcyjnych skargi, a więc obligatoryjnych elementów składowych, które konstytuują skargę, sprawiając, że określone pismo procesowe strony jest skargą kasacyjną. Brak któregośkolwiek z nich sprawia, że skarga jest dotknięta brakiem pierwotnym, nieusuwalnym w drodze postępowania naprawczego, co skutkuje jej odrzuceniem bez uprzedniego wezwania skarżącego do jej uzupełnienia lub poprawienia (m.in. postanowienia SN: z 15 kwietnia 2025 r., I CSK 243/24; z 18 marca 2025 r., I CSK 4495/23; z 22 maja 2018 r., III CSK 11/18; z 26 października 2005 r., III CSK 23/05; z 21 lipca 2005 r., V CSK 15/05; z 21

marca 2000 r., II CKN 711/00; z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99; z 16 października 1997 r., II CKN 404/97).

Wskazuje się przy tym, że skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana, aby nie stwarzała żadnych wątpliwości interpretacyjnych, a zakres zaskarżenia i wnioski skargi nie mogą być ustalane przez Sąd Najwyższy na podstawie wykładni użytych przez skarżącego sformułowań. Znaczenie tych wymagań i bezwzględny obowiązek precyzji w oznaczaniu zakresu zaskarżenia i wniosków skargi powoduje, że braki i niedokładności skargi w tym zakresie skutkują odrzuceniem skargi na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. (m.in. postanowienia SN: z 25 stycznia 2024 r., III CZ 385/23; z 18 stycznia 2023 r., I CSK 5976/22; z 8 grudnia 2022 r., I CSK 5288/22; z 29 czerwca 2022 r., I CSK 417/22; z 25 maja 2022 r., I CSK 2645/22; z 11 lipca 2019 r., IV CSK 78/19; z 14 września 2016 r., III CSK 315/15; z 3 czerwca 2016 r., IV CSK 796/15).

Zauważyć należy, że zaskarżony wyrok, jak wskazano w jego treści, wydany został w sprawie z powództwa Banku przeciwko A. S. oraz w sprawie z powództwa tego banku przeciwko K. D. i A. D. Sprawy te połączone zostały do wspólnego rozpoznania postanowieniem z 22 marca 2018 r.

Nie budzi wątpliwości, że połączenie na podstawie art. 219 k.p.c. spraw do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia jest zabiegiem jedynie technicznym i nie prowadzi do powstania jednej nowej sprawy. Wszystkie połączone sprawy zachowują swoją odrębność i są nadal samodzielnymi sprawami. W takich przypadkach sąd wydaje jeden wyrok, ale zawierający rozstrzygnięcia co do każdej z połączonych spraw z osobna, a zamieszczenie rozstrzygnięć w jednym wyroku nie niweczy samodzielności połączonych spraw (postanowienie SN z 2 lipca 2009 r., III PZ 5/09). Ocena dopuszczalności zaskarżenia skargą kasacyjną takiego łącznego orzeczenia musi być przeprowadzona w odniesieniu do każdej z połączonych spraw z osobna (wyroki SN: z 19 grudnia 2008 r., II CSK 267/08; z 6 października 2006 r., V CSK 206/06). W szczególności o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje nie łączna wartość przedmiotu zaskarżenia ustalona jako suma wartości poszczególnych, połączonych spraw, lecz wartość przedmiotu zaskarżenia w każdej z nich osobna (m.in. postanowienia SN: z 18 stycznia 2024 r.,

I CSK 3492/23; z 28 marca 2023 r., III CZ 334/22; z 6 czerwca 2019 r., II CSK 624/18; z 29 stycznia 2014 r., II UZ 69/13; z 12 września 2013 r., II CSK 105/13; z 28 lutego 2013 r., IV CSK 719/12; z 2 lipca 2009 r., III PZ 5/09).

Konsekwentnie, przyjmując należy, iż w przypadku, gdy przedmiotem zaskarżenia skargą kasacyjną jest rozstrzygnięcie sądu drugiej instancji dotyczące połączonych spraw, skarga powinna spełniać następujące wymogi: precyzyjnie oznaczać orzeczenie, od którego jest wniesiona, ale ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości, czy w części (przy czym takie określenie powinno odnosić do jednej lub kilku połączonych spraw); zawierać wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany (przy czym takie określenie powinno odnosić do jednej lub kilku połączonych spraw); zawierać zarzuty oraz uzasadnienie tych zarzutów odpowiadające zakresowi zaskarżenia (przy czym elementy te powinny być skonstruowane odrębnie dla poszczególnych połączonych spraw). Skarga niespełniająca powyższych wymagań podlega odrzuceniu (postanowienie z 14 maja 2025 r., II CSKP 649/23). Tymczasem w rozpoznawanej skardze kasacyjnej zarówno przedmiot, jak i zakres zaskarżenia, zarzuty i wnioski skargi, a także wartość przedmiotu zaskarżenia powołane zostały jednokrotnie, w odniesieniu do całości rozstrzygnięcia.

Niezależnie od powyższego, zauważyć należy, że o ile w treści skargi zakres zaskarżenia oznaczony został przez powołanie punktów zaskarżonego wyroku (pkt 1, 3 i 4), to główny wniosek kasacyjny ograniczony został do żądania „uchylenia ww. wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania”. Skarżący nie oznaczył jednak zakresu wnioskowanego uchylenia, nawet poprzez wskazanie, że ma to nastąpić w zaskarżonym zakresie. W orzecznictwie wskazuje się, że zakres zaskarżenia oraz zakres wnioskowanego uchylenia wyroku powinny być tak skonstruowane, aby wynikały z bezpośrednio z treści skargi, a Sąd Najwyższy nie był obciążony ich określeniem lub doprecyzowaniem w drodze jakichkolwiek zabiegów interpretacyjnych (m.in. postanowienia SN: z 14 sierpnia 2020 r., I CSK 107/20; z 31 maja 2011 r., II CSK 688/10, z 11 stycznia 2011 r., V CSK 272/10, z 21 marca 2000 r., II CKN 711/00). Nie spełnia powyższego wymagania wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie bliżej

nieoznaczonym (postanowienia SN: z 15 kwietnia 2025 r., I CSK 243/25; z 15 kwietnia 2025 r., I CSK 507/25; z 7 marca 2025 r., I CSK 2316/24).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną. O kosztach postępowania, w odniesieniu do A. S., orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. oraz art. 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Natomiast orzeczenie o kosztach postępowania w odniesieniu do K. D. i A. D. wydane zostało na podstawie art. 102 k.p.c.

Piotr Telusiewicz

Dariusz Pawłyszcz

Kamil Zaradkiewicz

[r.g.]